

— Ама дай дума, оти ке ни позволишъ?—настоя Трайчо.

— Кажи го, де, какво е то?

— На, те, да ойдемъ у Брайкови . . .

Странджевъ зина и се вгледа въ кръвясълитѣ очи на Брайкова.

— Защо?

— Така . . . да ни почерпи булката му . . . е?

— Кжщата ще му сринемъ! о? — бѣсно завика Кърлешътъ.

—Щемъ я изравни съ земята! Слѣда не ще оставимъ!

Драгой настрѣхна, едни се изсмѣха, а Странджевъ намръщено повиши гласъ:

— Само това нѣма да бжде! Още сега ще си идете по домоветѣ да си отспите, чухте ли? Хайде!

— А, защо бе?—крѣсна плачливо Кърлешътъ и покапаха сълзи отъ очитѣ му.

Едни настрѣхнаха, други наведоха глава.

— О-о-о! изгори ме кмета мене!—заби се Кърлешътъ по гърди;—чакъ въ сърдце ме изгори, бей!

— Какво му е?—запита Странджевъ.

Кърлешътъ зариде съ гласъ.

— Милото ми чадо, Господи! Биха го . . . на синьо, на синьо. Убиха го младо-зелено, бей!—редѣше той ту женскій припѣвно, ту съ заканително опулване на очитѣ.

Странджевъ тепърва си спомни историята съ Кърлешова синъ и улегчи гласътъ си:

— Утѣши се, бай Пеньо! И мене ме боли, боли ме за твоя милъ левентъ!

Кърлешътъ се трогна наново, отпусна глава о стѣната и плачеше, като жена. Но изеднажъ се сепна и дигна гордо:

— Никого не слушамъ, не слушамъ азъ! Соя му ще затрия! Изж-ж!—и вгурна се навънъ, като трезвенъ.

Трайчо смигна къмъ Странджева и отърча по Кърлеша.

— Бащинско сърдце!—зацѣка Стойо.—Три години вече, а не забравя! Наньо бѣше нарочилъ сина му, че краделъ отъ неговитѣ прасци, та злѣ го биха еднажъ въ селскія хамбаръ и — нещешъ ли — умрѣ момчето.

— Дойде ли до сждъ?—попита Драгой.

— Какъвъ сждъ? селска работа . . .

— Оставете това,—прѣкжсна ги бирникътъ; да слѣземъ по-скоро при селянитѣ: боя се, ще пощрѣклѣятъ!

Доло пияни селяни неразбрано гълчаха прѣдъ кръчмата. Срѣдъ тѣхъ плачеше съ гласъ Кърлешътъ. Отъ цѣлия шумъ се чуеше само едно:—„да вървимъ! хайде! . . .“ А най-много викаше Трайчо.

Всички се стишиха, когато се яви Странджевъ. Бирникътъ се смути и прищепна на учителя: „Прави струвай,